

DIARI DE CAMPANYA

Un joc de paraules, sens dubte. És tracta de reflexions al voltant de i durant la campanya electoral. Però també tenen una mica de quadern de bitàcola perquè, sense tenir art ni part, sembla que estiguem en una mena de batalla. Suau, sí, però batalla igualment. No en tenim cap dubte: cal una nova forma de fer política.

Dissabte 9 de maig

Ja fa uns quants dies que donem voltes a la necessitat de compartir amb vosaltres què es cou entre bastidors en el món dels partits polítics i, especialment, en els processos electorals i les campanyes... És una tasca titànica, no sabem com de bé la podem resoldre, i menys ara que els ritmes s'acceleren, però volem fer l'esforç perquè donar-ho a conèixer també és una altra forma de participació, de transparència... i, encara més important, el coneixement sempre ajuda a prendre amb major rigor i precisió les decisions importants, i escollir qui t'ha de representar és una d'elles.

La primera, ni que sigui de forma lleugera, és fer palès com és de complicat i car fundar un partit. La part d'ajuntar-se un grup de gent, compartir unes idees i principis, marcar uns objectius... acab sent la part fàcil si es compara amb els tràmits burocràtics -la paperassa, que diem a peu de carrer. Fer uns estatuts d'acord amb les lleis (què fàcils són d'interpretar, oi?), passar per cal notari amb minuta inclosa, enviar al "ministerio" de Madrid, esperar resposta... Arriba la resposta i, sorpresa, ha passat el previsible, no hem entès perfectament les lleis i algun punt dels estatuts ha de ser reformulat... sant tornem-hi. Refés els estatuts, torna a cal notari i cap al "ministerio". Per fi arriba el vist-i-plau i penses que ja podràs anar per feina... doncs no, comença un nou periple: les juntes electorals.

En aquests moments t'adones que ser la sucursal d'un partit nacional no et permetrà estar només pel teu municipi però que la "vida" et resulta més senzilla, segur, i també més barata. Ara, com que estem engrescats amb el projecte, t'emboliques la manta al cap i endavant que fa fort.

Ves a Barcelona, ves a Mataró, envia a Madrid... porta uns papers, aquests no, ara et falta això i ara allò... perquè sempre falta alguna cosa que no figura enlloc explicada... ai, sempre tan clars els tràmits burocràtics! Quan creus que ja està, et diuen: "per fer això altre heu de venir entre el dilluns i divendres vinents, i això altre en quinze dies..." Ah, i cada cop és una data límit que de no complir-la, quedes fora. Però som cabuts i estem engrescats en el nostre projecte per treballar en la transformació de Cabriils... i ens diem un altre cop, endavant, però no pots deixar de pensar en el temps que dediques a la burocràcia, temps que no pots dedicar al projecte...

En un moment de lucidesa, t'atures i desconcertat t'adones que has de fer els mateixos passos per presentar-te a un municipi que als 947 de Catalunya o als 8122 de l'Estat espanyol... I tornes a pensar en com de tranquil·les viuen les seccions locals dels partits, amb persones que els hi fan aquesta feina (perquè l'altra, la de peu de carrer, també se la mengen), amb partits que posen els diners (bé, millor dit, tothom amb els nostres

impostos, a part de les donacions massa sovint -que no sempre- obscures, i sense menystenir les aportacions dels militants).

Però encara anem més enllà (disculpeu si ens fem pesats) i, fent un salt al món de la filosofia política, reflexionem sobre si tot això es pot entendre com afavorir els drets polítics de les persones. Què dirien Rousseau, Montesquieu, Sieyes, Tocqueville, Franklin i altres pares de la democràcia moderna... davant d'aquesta situació. No reflectirem ara tot el que hem pensat però sí que un símil pot transmetre molt bé el que volem dir. És com si ara qualsevol de nosaltres decidís posar tots els prestatges de casa seva a una alçada d'un metro i vuitanta centímetres, sense tenir en compte que la seva mainada no arriba al metro quaranta... Hom podria dir, si jo arribo i si d'altres no arriben, doncs que espavilin, que es busquin una escala, una cadira o saltin per agafar les coses. La pregunta seria, és raonable? és just? això és igualtat de condicions? Amb això no volem dir que necessàriament les lleis, els tràmits... estiguin pensades pels grans, no volem ser tan mal pensats, però el que és segur, és que en el seu dia no es van pensar en les conseqüències, com també ho és que els grans conscients com són d'aquestes desigualtats, tampoc fan res per posar-ne solucions (i mireu que són qui podrien fer-ho).

Dilluns 11 de maig

Avui continuarem mostrant el que s'amaga darrera de les bambolines i ho farem descobrint com es reparteixen els espais per als actes de campanya i també els emplaçaments per a la propaganda electoral.

Amb la repartició dels espais per als actes de campanya vam tenir tota una sorpresa... Imagineu-vos que ja anàvem amb la mosca darrera l'orella, tot imaginant-nos que un altre cop la burocràcia, en conxorxa amb la maquinària dels partits de sempre, ens passarien pel damunt una vegada més i deixarien una mica més malferida la nostra ingènua emoció de neòfits en la política institucional. Doncs, no va anar així, les teories quasi-conspiradores s'esfondraven ja que per primer cop el procés per reservar un espai només es basava en ser el primer en fer-ho un cop s'obria la veda. Imaginàvem que tots els partits de Cabriils estarien allà o enviaren algun representant del partit per a tota la comarca i agafarien els "millors" llocs (d'entre els oferts a la Junta per part de l'Ajuntament) i dies dins de la campanya. Però aquest cop teníem una opció si érem els primers. Així de fàcil? Sí, així de fàcil. Vam arribar, sembla ser que els primers, i vam fer la petició de tot el que volíem... No hi ha més.

Ai, que diferent fou el dia del repartiment dels emplaçaments. Per primer cop, no havíem de sortir de Cabriils, tots 7 partits vam ser convocats al nostre ajuntament el matí de l'últim dilluns d'abril. La reunió cordial, gairebé tots ens coneixem, llevat d'una excepció, tots som veïns i veïnes de Cabriils. Però una cosa no treu l'altra, i quan ens disposem a posar fil a l'agulla, les formes no canvien però ja no hi ha amics que hom diria. De cop, apareix una llista amb els fanals que l'ajuntament ha ofert -140 en total-, ara pensareu un ajuntament previsor, sí, tan previsor que els noms dels 5 partits amb representació ja hi figuren a la llista i resten 40 per assignar sota la denominació "ALTRA". L'argument de tan senzill és concloent, és la llista de les eleccions municipals del 2011 i com en aquelles hi havien dos forces que ara no hi són... us repartiu els forats que queden. Vaja, no podem triar, a la resta no els cal, ja van triar fa quatre anys o no... la cortesia fa necessària que se'ns

pregunti si ens sembla bé, però realment no hi ha opció perquè als 5 ja els hi sembla bé. Important triar, segurament sí, però al mateix temps què importa ens diem, són fanals a la carretera BV-5022, a la carretera a Vilassar de Dalt i a la Av. Santa Helena (el tram de Cabrils-2), en una mena exercici zen d'anar per casa que a través de la minimització busca l'autoconvenciment.

Acte seguit, establim un acord entre les 7 persones representants dels partits (tots els caps de llista per cert) de que només es penjaran en aquests fanals i en cap altre fanal. Per fi, un compromís assenyat! menys brutícia als nostres carrers, una mica de sobrietat, menys malbaratament de recursos... Passàvem d'una certa recança a una certa alegria en un instant. Però d'aquella alegria poc ha quedat després, només cal que us passegeu pels carrers i veieu com el compromís ha desaparegut només començar la campanya... però d'això potser ja en parlarem en un altre moment.

A continuació tocava repartir els plafons del centre del poble, però ara ja no havia llista feta, era un mapa mut i en el que escolliríem per ordre de més vots a menys i de menys a cap, hem de pagar la nostra patenta, està clar. Tornem a ser com abans, ningú s'oposa, 5 a 2 un altre cop (com molesta quan la democràcia es redueix a això), suposem que el raonament per acceptar una mesura injusta de mena (però legal evidentment) és: millor ser el 2n, 3r, 4t o 5è que l'últim... Imagineu-vos fer un sorteig, què més just que tots 7 sotmesos per igual a la injustícia de l'atzar? Fins i tot sembla ser que fa 4 anys així es va fer però ara o no se'n recordaven o no havien estat. Conclusió, un altre cop a escollir engrunes. Important? I tant, De tenir-los repartits pel poble a tenir-los agrupats, d'agafar els que tothom veu o els que només alguns...

I un pensa, amb tota la maquinària que tenen, recursos, materials de tota mena... Amb la publicitat de marca que els hi fan els mitjans de comunicació en parlar dels partits centrals i de la que també es beneficien... Amb la projecció que ja tenen per estar a l'ajuntament... I tot i així... Ens costa d'entendre... Potser és que hem d'esperar a ser grans i poderosos per entendre el funcionament.

Dimecres 20 de maig

Una fita difícil l'ha d'anar escrivint el diari de campanya... conciliar les diverses vides que totes vivim (laboral, familiar...) amb els tempos de la campanya no és massa senzill, no només pel temps (o l'absència d'aquest) sinó perquè el cap està en mil llocs a l'hora...

Tenim molts temes dels que volem parlar però parlarem del temps... No, no, tranquils, no esteu en un ascensor. És de la pluja i els efectes (que tot i contemplats van ser obviats) que ha tingut sobre la nostra cartelleria. Encara recordem que engrescats i satisfets estàvem fent nosaltres mateixos els cartells. Sempre que hom fa per si mateix qualsevol cosa es troba mil vegades més satisfet que quan li fan, ho compra... però no es tractava d'això només, havíem trobat una forma de lligar principis com la racionalitat econòmica, la sostenibilitat, el reciclatge, l'autosuficiència... i, fins i tot, havíem assolit sense adonar-nos (ni pagar cars publicistes) l'element diferenciador de la resta. Us ho imagineu, no? El paper i els esprais ho han suportat bé però el cartró que feia de suport, s'ha convertit en una esponja i a hores d'ara estem davant en els millors dels casos davant de cartells panxarruts. A veure si demà fan la seva particular operació biquini i recuperen la forma tan

bon punt com vegin el sol.

Tampoc és un trauma, han fet (o no) el servei que havien de fer, però ja ho haureu notat que hem optat per "empastifar" poc el poble perquè a més de la tirallonga de principis com la sostenibilitat, la racionalitat, bla bla bla, ens preocupava l'estètica. Però no la nostra sinó la del poble, els carrers, les tanques... Fins i tot al febrer valoràvem seriosament no fer cap cartelleria... una idea del tot suïcida que assenyadament vam descartar. Com volíem que ens coneguésim si no tenim ni mitjans de comunicació darrere; ni Mases, ni Junqueres, ni Rajoys...; ni una marca gran de la que ser delegació. El mitjans virtuals? ja els fem servir però no som ingenus i sabem de la dimensió real del seu ús. L'espai públic? Si amb això som dels bons, se'ns pot trobar pel poble a qualsevol hora (no ens calen actes per fer-hi vida), però qualsevol persona que conegui Cabriils ja sap que dels 7.000 veïns i veïnes en devem fer vida 1.000 com a molt.

Ara, més traumàtic ha resultat quan ens han trencat o arrencat algun cartell (molt poquets, no cal fer-se les víctimes) i, tot i que comptéssim amb això (no sé perquè ho fem, no té massa sentit, sigui una bretolada o sigui algun groupie d'un "contrincant" -denominació curiosa que va fer servir una persona-), ens va saber un xic malament, la dedicació i l'esforç esfumats en un tres i no res... segurament no deu fer tan mal quan te l'han fet i potser fins i tot te l'han pagat.

Però el fes-t'ho tu mateix no sempre és tan cool perquè arriba el moment del tríptic... El disseny, cap problema, inclús ens agrada i hi ha persones que estan formades per fer-ho, ara la realització esdevé impossible... els costos (econòmics, ecològics...) de fer-nos-els són majors que si ens els fan. Bé, no passa res... Ara, de cop ens hem de fer tot el poble i no tenim diners per fer-ho per correu (ni cap partit gran que ens enviï la correspondència... que d'això no en parlen massa els altres partits quant de la campanya ve directament de la casa gran) així que ens tocarà fer-nos tot el poble... això ja no és tan cool, oi? Ah, no hem estat els únics que hem caminat, s'ha de reconèixer no som tan especials... però clar quan es vol fer més d'una bustiada fins i tot a les centrals que habitualment són de màniga ample, també la tanquen.

Ara què quedarà? una cosa més divertida, desmuntar! No som estranys, reconeixem com desfoga i alhora centra recollir, desmuntar... i, evidentment, destrossar. Esperem que tots els partits ho facin tan ràpid com ho van muntar, a veure si ben aviat retornem a Cabriils el paisatge que l'és habitual.

Dijous 21 de maig

Poc a dir... Últimes raneres d'una campanya que s'apaga. Continuem tenint tantes reflexions al cap que... ni sabem per on continuar. Els cartells s'han salvat com se salva el soldat mutilat després de la guerra... Fins i tot tenen certa gràcia decadent, entre cartell esgavellat de road movie i cartell oblidat d'ençà de les eleccions municipals del 79.

Un moment per fer memòria, en un dia com avui d'ara fa quatre anys, un bon grapat de veïns i veïnes de Cabriils ens plantàvem a l'Àgora de Cabriils com dies abans ho havien fet moltes altres persones a Barcelona i uns quants llocs més.

Divendres 22 de maig

No tot són diners... o això li diem a la mainada malgrat saber, malauradament, quina importància tenen a les nostres societats. I en política no és diferent... o sí? Quan parlem d'una nova forma de fer política, no ho fem per quedar bé (no ho necessitem entre d'altres motius perquè no tenim un passat que silenciar) ni per diferenciar-nos dels altres (ja sabem qui som i si alguna persona ens vol ubicar ja trobarà prou material desenvolupat, el web és l'exemple, i prou fets per saber qui som i que ens fa particulars). Parlem d'una nova forma de fer política per múltiples raons però una són els diners.

La nostra campanya és la que menys ha costat amb diferència i això que els partits de sempre no van saber respondre en el debat... Hi ha una part -la domèstica- que de ben segur saben però perquè no dir-ho... feu les vostres càbales perquè les nostres no les compartirem, no som dels que juguen a difondre intuïcions, rumors... Ja ho heu vist, una campanya diferent també és una campanya constructiva, sense retrets ni atacs, destacant el que som nosaltres i no pas els altres... i no ho hem fet per virtuosisme sinó perquè sabem de la vostra memòria i capacitat crítica, perquè no fem allò que no ens agradaria que ens fessin, perquè sabem que els representants són representants (i no ells mateixos) i la política es entendre's i com entendre's amb qui insulta, difama, menysté... Però hi ha un altre part que no saben perquè els hi paguen, comprensible? No ho sabem, som independents perquè no volíem dependre de ningú ni preocupar-nos per altres interessos que els dels veïns i veïnes de Cabrials.

El cost de la nostra campanya el podeu comprovar a la pestanya de [transparència](#), però no és d'això que ara volem parlar tot i que ho poguéis semblar. És el que hi ha darrera de les quantitats, els valors, la forma de fer i d'entendre la política i el món... La nostra és una campanya de resoldre impossibles. Els diners o la seva absència massa sovint es presenten com el gran impossibilitador, però nosaltres pensem que amb la imaginació, l'autosuficiència, l'esforç, el treball, l'ajuda mútua... sempre es pot anar més enllà de l'impossible. Veureu que gairebé tot el pressupost s'ho van emportar els tríptics... I? Els cartells, reciclatge, una mica de pintura i ja està. Els altres paperots que us podem haver donat o deixat a casa vostra... imaginació, cadascuna unes quantes impressions a casa i entre totes ja teníem els necessaris.

Tot i així, hi ha mancances, menors als nostres ulls, però no sabem que en pensareu vosaltres. Per exemple, no hi ha enviament postal (això només s'ho poden permetre els partits de sempre) us hem deixat els tríptics com si fossin els d'una gran superfície comercial... amb la diferència que som nosaltres els que ens hem fet els gairebé 100 quilometres de carrers. Una altra absència, no hi ha butlleta electoral, s'han de pagar i a més els nous, a diferència dels que tenen representació, després no se'ns retorna una part important del cost.

Anem a l reflexió més profunda però de forma breu i inicial. Amb la situació de crisi econòmica, social, política... té sentit gastar-se grans quantitats de diners? què passa amb els recursos, una part important són d'origen directament o indirecte públics? és exemplificant que els futurs responsables de les arques fem servir diners d'aquesta forma? Són efectius en termes d'inversió aquest diners en campanyes? Es gasten racionalment? i podríem seguir... com segur que moltes vegades heu fet vosaltres.

I tornem a l'inici, no tot són diners, la imaginació permet superar molts entrebancs...

Apliquem-ho a la política, aquesta pot ser una característica d'una nova forma de fer política.

Però no oblidem que és fonamental el control dels diners, la sobrietat, la transparència, l'eficiència... i considerem que per a no ser paraules buides, promeses, ni un regalar les orelles... cal demostrar-ho amb els fets i fer-ho començant pels propis partits.

Podeu veure algunes reflexions més dels dies posteriors a les eleccions a :

[Primeres impressions post-electoral](#)

[Anàlisi del sistema electoral](#)

[Repensem els resultats, repensem la democràcia!](#)

[Un nou pas cap a una nova forma de fer política](#)

[La transparència arriba a les bambolines](#)

[D'investidures, litúrgies i proclames -o el discurs que no ha vist la llum](#)